

Στο όρθιο γινόταν η κουβέντα, στην αυλή κάτω από νεφροσκεπή ουρανό και εκεί που είχαμε κλείσει το θέμα που συζητούσαμε με ρώτησε:

- Έχεις τεύχη του «ΙΧ Αυτοκίνητον»;

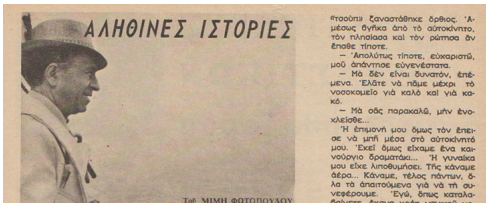
- Έχω μερικά, από τα τέλη της δεκαετίας του '60 και αρχές της επόμενης, απάντησα.

- Ξέρεις, συνεχίζει, είχε γράψει κάποια κομμάτια εκεί ο Μίμης Φωτόπουλος, δεν ξέρω πότε αλλά είναι βέβαιο.

Ακολούθησε άλλη κουβέντα για το πόσο πολυπράγμων ήταν, ο γνωστός και για το υποκριτικό του ταλέντο καλλιτέχνης. Ακολούθως κάναμε μια σύντομη ανασκόπηση της ζωής του.

Για το πέρασμα από τα σύρματα της Ελ Ντάμπα, για το συγγραφικό του έργο, τις ατάκες του στις ταινίες ορόσημα του ελληνικού κινηματογράφου που τον έκαναν δημοφιλή και αγαπητό, τις καλλιτεχνικές του ανησυχίες με τα κολάζ, αλλά και τους ρόλους του κλασικού θεατρικού ρεπερτορίου που έπαιξε στο σανίδι.

Το ίδιο βράδυ έψαξα στο αρχείο και βρήκα το τεύχος 148 από τον Σεπτέμβριο του 1968. Στα περιεχόμενα έγραφε: Φωτόπουλος (ιστορίες) σελίδα 509, και ιδού το τι αδάμας ανεκαλύφθη:

ΑΛΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τη ΜΙΜΙ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Όσα μεταμετρήστηκαν, κολοκυθί. Η Αθήνα φέχεται, ο Περσικός κυκλοφορεί με όρση και τό νησιά με μπανάι. Οι κότες δαίνονται τον Άλωνα προβαδίζοντας έναν πόλοσο σπύρο μέχρι τις βίβη το όπύουα.

Πάνε αρκετά χρόνια από τότε. Το έπαισό που θα σας άναφεί ότι τι σφοδρό έμω, έστω Αισοτά σε μιά έποχή που ή οδός Κηφισού - έλαίε, κατά τους Αμπελοκόπους - ήταν άκρη λακκούβη, σπονη ποταμά και τρεκόλια 40 - 50 χιλόμετρα το μή πάλο. Το ατοκίντό μου τότε ήταν άρατά μισό άλλά... Έγγλέζικω.

Ένα κομμάρι έλεγματο έ μιά χαρτί νεύρα. Θάυλας πικής φλέδας του έτρικε κομμάρι έγγλέζικη νοσπορία έλαζαδί. Έι αυτό δεν έβλα να μή έτε κανένα έδωτερο έπια το άσκαυτεπια μου. Άλλά να κροσείε όλα τα προαίματα του Κεάδικου Κοκκορσίε.

Είκα τελεμάει κάμ πριονής με κροουλείες μου και διαζέμουν να ζεφίνα μέσα από τη ελεγόμενη άρατά που έβασε τότε με χρι την όδη Βασ. Σοφίε. Μετά άπό και ύπιακαν άδωμ άπέραντες περσιέε - ή άκαπαδωβία ήταν κατονη άράστα των Άθναϊνών - άρακαπαδωβίε και κτρινομέε από τον Άλω. Κι Βασ άνιέρζεε καίεε τόσο και αναντόσε προανόδα, έδραό, σκά τέλας πόντων ποσέ.

Το ατοκίντό μου, λοιπόν, με την έγγλέζικη νοσπορία και τον έλληνικό άρωμό - από μιά πλάκα τυπολοοωμένη από... μερογγίγμια - έκανε χωρίς διαμορμύ-

ες ένα βρομολόγιο ρουτινός. Η νόσπο μου ζερούζε όπλα μου ένα περιόδο και μού διαδίδε λέζοντες από ευτογορσίε.

Το πρώ έρωτισ της ημέρα ήτον από τα λίγα πριονά της ζωής μου που δεν σπασίνα με προαίσετες Σύνθιες κάθε πρωί πρσπει με κάμ χωρίς κανένα έδωτερο λόγο. Έαζην την ημέρα όμας δεν έτα δάλα τίποτε με το νόυ μου. Έως έπειδή ένα πρωί πρωί γύρασα... Έως έπειδή οι όκοσε μου με την πρωινή τους άρατα να μη μού άφισαν κρίνο να άρατά. Ές προαίσετες μου.

Σανόερω από νού μου έλα έαζνο το περσιπάτο που μού άναζεν ένα έλκονόρι κολοκορσίεκο μισομύρι, σε μιά έποχή που ο Σπύριεπς ή ο Γρηγόριε ήσαν άνώματα άσπομύεναν άνθραπαν.

Με τακόμπα πενίνα κλιόμετραν ήπια να ήτομυμλάμα ένα όλλα ατοκίντο. Έέρασε λοιπόν - άμωμια με τον όδηγό καλής συμπερσίε - άισοτά. Έι νο διαδίδη λέζοντες από ευτογορσίε διαδωμια, έκοντες έμπερσίε της ποαίεφέρε μου κανόπτες. Και ό το άωμιας, ό θεολας έφινκε έσενικά. Ένας διαστικος έέλιεε να περσι άπεναντι άρατά άπορμωμια όμας, για ή φαίνεται ότι δεν έβλε το ατοκίντο μου. Τε άπετέεσα ήταν να τον βρη ζώρατα το βελί μου επερό. Από και και πέρα κάθε είκόνα ήταν σαν κινεματογραφοκό πλάνο. Ό άνθρωπος αυτός έκανε να πέσι άλλά με δύο προμιακό πλάμια άκαρότη έκανε δύο τούμπες (!!!) στον έδρα και

πρσπει έαναστάθηκε έρωτος. Άμέκος άγικος από το ατοκίντο, τον πύρρα και τον άισοτα έν έπιασε ήπιατε.

Άπάλιες ήπιατε, έκαρσά, μού άπάνησε εύνεύστατα.

- Μά δεν είναι άυτονό, έπί μένα. Έλάτε να πύε μερό, το νοσοκομείο για καλό και για κακό.

Μά όσε παρακαλά, μην ένοχιέσε.

Η έπιμονή μου όμας τον έπιασε να ήτι μέσα στο ατοκίντο μου. Έκει όμας έρωσε ένα κοινολόγιο άρωμιας... Η γυναίκα μου έτα λιποθύμια, της κάναμε έδρα... Κάνωμε, τέλας πόντων, έλά το άπαιτόμια να να τη σπινέρομας. Έγώ, όμας καταλαβαίνετε, έκανα κρητή γινεκάυ νοσοκομίου, για τον... τρωκομύνο άγινάτο μου και για την λιποθύμη γυναίκα μου.

Μετά από λίγα πεντάμια έλα έπια τακτοταπεί. Σπύριε, Ρύπιας, λοιπόν, έανό στο έβωμια των πριονών μου, ή καλύτερα, το έδωτό μου επερό, έν ήμας να ήμας έκαί έπλα στον Έρωτορο Σπύρο. Έκείνος όμας όστε ήέλιε να άκαση περ νοσοκομίου. Έίκε σε άπεναντιέ τοσο πολύ με τη λιποθύμια της γυναίκα μου που να μιά σπηνή τον άκοσος να μού μετ.

- Έας έπια συγγίμια για την άσπασίμια που όσε έπια... Έίλιε συγγίμιας...

Έκόλο μπορέτε να καταλάβετε την άκαση μου. Είκα κπιησει έναν άνθρωπο με το ατοκίντο μου... Τέλας πόντων, άπαθείχίμια έμάσεε ότι το σφάλμα δεν ήταν δικό μου... Άλλά και να έσε ότι μερσι τοσο σημείου της φογγίωμιας από ένα, έερω και γν, άκαρσάριετα.

Μετά από αρκετά χρόνια δέκτα κα στο κομάρτι μου έναν ασθερό κορσι, ή έρωσε ήμας με άνακαρπ.

- Ζέρετε, μού έπτε σαν τοός άλλας, έμια έν θυμάσεε έσενός που κάποτε έίκατε κπιησει με το ατοκίντο σας...

Ζάρτιρα που τον έβλα έτα γερό, έγινάτο... Έροκαίμια μεζή όλη αυτήν την ύπιαση Ιστορία... Και την έαυμια άρατά σκαλά όταν όδωμ κανόναν άπόότατα πελά. Λέε από μέω μου: Έπρσπειε γρηπ έα σε ποτμια και έα μού όηπιας συγγίμια...

ΜΙΜΙΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ